

Sebastià Bennasar

Quinqui connection

**PRIMERA
PART**

FRED I CALOR

Va haver d'agafar l'escala i pujar fins al darrer esglaó per arribar dalt de l'armari i treure la planxa. La podria haver guardat més a mà, és clar, però el cau era tan petit que tot havia d'estar molt endreçat si volia aconseguir un mínim de disciplina. Què voleu que us digui, tampoc menjava carn tan sovint i només feia la bugada un cop cada quinze dies, així que no tenia gaire sentit deixar-la a mà. Avui hi havia hagut sort, hi havia hagut cursa de bous a la plaça i un dels toros havia esventrat un cavall, cosa que feia anys que no passava, així que havia aconseguit un parell de quilos de carn fresca que omplirien el congelador escàs durant una bona temporada. Havia decidit retre's un homenatge aquell mateix dia, i per això estava buscant la planxa.

La gent és cruel de mena i ningú no li'n deia mai pel seu nom. Per a tothom era en Miguelito el Corto, un pobre home que s'havia quedat en un metre quaranta d'alçada. Ell sempre feia la mateixa conya i assegurava que li pesaven tant els collons que havia estat impossible créixer més. Qui no es consola és perquè no vol.

Va endollar la planxa, va obrir l'única finestra d'aquella golfà on et congelaves a l'hivern i et rosties a l'estiu i va esperar que estigués ben calenta. Va posar el tros de carn damunt d'un plat i hi va aplicar la planxa. La casa de seguida es va omplir d'una olor boníssima. Va girar la carn, hi va tornar a aplicar la planxa i així fins a tres vegades de cada banda. Va pensar que aquest cop l'hauria de netejar millor, si no volia dur taques de sang a la camisa. Va afegir-hi una mica de llimona, pebre i sal, va obrir unes patates de bossa i l'enèsim cartó de Don Simon i es va disposar a fotre's un banquet.

Tenia sort de poder treballar a la plaça de bous els dies que hi havia curses. Li donaven mil duros per tota la jornada de feina. Repartia coixinets per totes les localitats perquè la gent no notés tan dur el formigó, després anava per les grades venent refrescos i llepolies i en acabar encara ajudava a netejar. Els mil duros s'allargaven, si hi havia sort, amb les propines dels espectadors, que tot sovint eren estrangers que no tenien ni puta idea de l'art del toreig, que només volien continuar bevent cerveses sense parar i en tornar a casa explicar que havien anat als toros com el Hemingway. Si l'atzar ho volia, en Miguelito s'emportava a casa algun tros de carn de segona o de tercera dels toros que acabaven morts a la plaça i que no es podien col·locar a ningú més. L'endemà de la cursa de bous el mesón que hi

havia a tocar de la plaça oferia indefectiblement cua de bou en els plats de la carta i estofat si hi anaves de menú. A en Miguelito, els diners li cremaven a les mans, tot sovint pagava els deutes i llestos i, si no hi havia creditors, els aprofitava per fomentar la cirrosi.

En Miguelito el Corto va fer una migdiada agra mentre païa tot el que s'havia fotut. Semblava mentida que en un cos tan petit hi pogués caber un estómac carpàntic com aquell, en què ara surava el litre sencer de vinassa, la carn de cavall, les patates i un dels iogurts caducats que arreplegava del súper de la cantonada i que ell trobava que eren ben bons.

Llavors es va dutxar, va pentinar-se el mostatxo hitlerià, va ruixar-se de colònia Brumel i va marxar de cap al cafè pensant que no se sabia res del paper, però que tant era. Quan ell sortia a escena, la gent que sopava al bar es petava de riure i això era el que garantia l'èxit de la companyia de cafè teatre. Al cap i a la fi, no totes podien vantar-se de tenir un autèntic friqui al seu elenc. Quan va sortir al carrer va notar la fiblada del fred. Ja ho havien dit: el febrer de 1996 serà el més fred dels darrers quaranta anys a Mallorca. I, per una puta vegada, no s'equivocaven.

* * * *

En Remigio feia vint anys que manejava la piconadora i mai no s'havia trobat res com allò. L'ajuntament de Palma havia aconseguit permís judicial per tirar a terra tres de les cases de l'antic poblat gitano de Son Banya, a l'exterior de Palma i, a mitja feina de les màquines, han trobat un entramat de túnels i búnquers que ja voldrien haver fet els britànics a Gibraltar. La llegenda deia que hi eren des dels anys vuitanta, que s'havien fet tots a mà amb un martell neumàtic i a pic i pala, i que allà s'hi havien guardat tones d'heroïna, però mai no hauria pogut imaginar que n'hi hagués tants. Era com si tot el poblat fos un puto formatge de Gruyère. Ara havia excavat una mica més i l'havia cagada, perquè havien sortit a la llum uns ossos més blancs que el lleixiu, entre els quals es veien ben a les clares tres calaveres.

—Me cag en Sant Pere Pescador i la mare que el va parir. Ja ho deia jo que aquesta feina estava massa ben pagada.

En Remigio baixa de la màquina i observa el que ha trobat. No hi ha dubte, allò són ossos humans. Avisa tot d'una els policies municipals que els fan d'escorta, perquè al poblat gitano no hi treballa ningú si no és amb escorta. Un quart d'hora més tard arriben dues dotacions d'homicidis de la Policia Nacional.

—Qui ha trobat els ossos?

—S'operari de sa piconadora —varen contestar els municipals amb desgana. Sempre havien odiat els nacionals i, quan podien, els omplien els cotxes de multes que els altres no pagaven mai.

—D'acord, anem a xerrar amb ell.

—Bon dia, senyor, ha tocat qualche cosa?

—No, des de dalt he vist que semblaven ossos, he baixat, he vist que hi havia tres caps i he avisat es seus companys.

L'inspector Vidal es guarda la seva opinió sobre els agents de la policia local i sobre si aquella colla de fills de puta es poden anomenar companys o no. No cal anar a cercar na Maria per sa cuina ara mateix. Es gira i comença a donar ordres al seu equip. Uns han d'avisar el forense, uns altres el jutge de guàrdia. Mala peça al teler, amb uns ossos tan repelats, pensa l'inspector, que per pura rutina comprova el que ja sabia: que les tres edificacions que han aterrat els operaris de la piconadora eren de la Marina Cortés Cortés, àlies la Niña, la principal matriarca del poblat, morta l'any passat a la presó de Palma als setanta-cinc anys, després d'haver dirigit amb mà de ferro el narcotràfic a l'illa durant més de quaranta anys. Ho tenien més que pelut. Després se'n va cap al cotxe, agafa un xiclet de menta i es posa a rosegar a l'ombra de la piconadora. Juliol de 2022, quaranta putos graus a l'ombra. I encara fa una altra trucada.

* * * *

No és que en Vidal sigui un mal policia ni un corrupte ni res per l'estil. Simplement es guanya un petit sobresou. Tanmateix, si no fos per ell, ho sabrien per algú altre, així que fa anys que, amb discreció, truca o envia un missatge a en Pedro Pérez, cap de Crònica Negra del diari *Última Hora*, el degà de la premsa mallorquina, amb una secció dedicada a les notícies de crims que alguns dies, de tan farcida com va, pot fer la competència al mític *El caso*. Quan en Vidal considera que el que té entre mans és realment important, opta per la trucada, i totes aquestes deferències es tradueixen, al cap de l'any, amb un munt d'entrades de l'òpera o del teatre per anar-hi amb la dona, o a Marineland o al Western Park per anar-hi uns quants cops amb les nines. Les informacions de primera mà també li valen una entrada per al Mallorca el dia que juga contra el Barça i contra el Madrid, això els anys en què l'equip és a primera, és clar.

—Pedro, escolta, no puc xerrar gaire. Hi ha com a mínim tres cadàvers enterrats a Son Banya. Jo crec que són ben antics. Han trobat es ossos davall de ses cases de la Niña, dins un búnquer. Aquí tens un bon tema.

* * * *

A en Pedro Pérez li falta poc per cridar d'alegria. En general, el juliol és un mes bastant tranquil. La gent es mata més a finals d'agost, quan la convivència de les vacances ja s'ha fet insuportable. Al juliol encara tenen esperances que enguany sigui diferent. Per això, el juliol tot són atracaments a turistes; alguna pallissa a la platja de Palma; els mateixos caps de fava de cada any fent balcòning i estampant-se contra les fioles de la piscina o encara pitjor, quedant-se clavats com pollastres a l'ast a les tanques metàl·liques dels hotels; violència de gènere; gent que se la fot a tota hòstia per les carreteres; ofegats a les platges, que tot sovint són estrangers que van fins al cul de sangria i que són incapaços de fotre ni una braçada o gent que no sap distingir la bandera vermella de la verda; i com a tema nou, les violacions amb drogues sintètiques. Pura rutina. Això dels ossos servirà per vestir la secció durant uns quants dies i donar-li una mica de vida.

En Pedro Pérez fa trenta anys que treballa al diari i és el redactor en cap de Crònica Negra. No ha canviat mai de secció. Hi va arribar quan en tenia vint-i-dos i era el fill d'un mític director de diari que havia tingut el mateix grup editorial i que havia mort quan a ell li faltaven dos anys per acabar la carrera. Però en Pedro ja hi havia treballat cada dissabte i diumenge des que en tenia setze i cada estiu hi havia fet les pràctiques

de la carrera. Quan va signar el primer contracte, ja era molt més veterà que molts dels seus companys que s'estrenaven a l'ofici i havia après els trucs de la vella guàrdia, foguejada a força de gastar sola de sabata. Ara enyorava els vells temps. Ara tot era massa fàcil amb les xarxes socials, es feia massa periodisme de piulada o de declaracions i poca investigació.

Encara recorda el que li va dir el director quan va entrar a la redacció amb el primer contracte seriós: «tu ja saps de què va tot això. Ses úniques coses que no se poden canviar són que es mort és mort i es resultat d'un partit de futbol, tot lo altre és interpretable» i ell va contestar amb una vella dita de periodistes: «mai deixis que sa veritat t'espenyi un bon titular». Eren temps meravellosos, amb un pressupost del diari per convidar a *xupitos* de whisky o ginebra els guàrdies civils o els policies nacionals que podien explicar una bona història, i amb pocs escrúpols per fer la feina: si s'havia de robar una foto d'una víctima de casa seva, es robava. I després els marcs es feien servir per fer regals de reis o d'aniversari o si en tenien molts, els duïen a empenyorar. Ara, en canvi, el primer que es feia era bussejar a les xarxes per trobar la cara del mulé. Això no havia canviat, sense foto no hi havia notícia.

—Gràcies, Vidal, com sempre.

—Aferrada gran.

En Pedro penja i immediatament truca al cap de fotografia del diari. Hi haurà alguna roda de premsa que quedarà sense cobrir perquè al diari hi ha dues prioritats: la crònica negra i qualsevol famós que arriba a l'illa. Deu minuts més tard, el fotògraf, Pau Boter, arrenca rabent cap a Son Banya esperant que els cadàvers estiguin ben pelats i repelats i no facin aquella pudor de mort que després no el deixa dinar tranquil.

* * * *

Que aquell antre es digués Cafè Teatre era d'una pretensió fora mida. Era un bar qualsevol on havien construït un escenari amb un munt de palès i havien posat una cortina tronada per fer de teló. Amb una programació estable de friquis més digna d'un programa de Javier Cárdenas que d'un local que rebia subvencions públiques per la seva proposta escènica, el bar Ravelo, relativament a prop de l'estadi Lluís Sitjar, havia viscut una segona vida gràcies a les iniciatives del fill Ravelo, que s'havia inventat això del Cafè Teatre i que, a més, havia convertit el bar en la seu de la penya mallorquina Ravelo. El jove tenia com a déu el doctor Beltran i estava convençut que, amb aquell president, el Mallorca tocaria el cel.

En Miguelito el Corto va ser el primer de la com-

panyia d'arribar. Els dimecres i els divendres feien la seva obra de teatre, *L'amo de son Nespre*, en la més pura tradició del teatre regional, tot i que ells hi incorporaven algun número de cabaret, alguna cançó friqui i dues o tres escenes picants en què els tres actors de la companyia acabaven magrejjant l'única actriu, que potser deu anys abans hauria estat atractiva, però que ara només se salvava per la pasta del maquillatge i un convenient joc de llums que dissimulaven les dents negres, les ulleres i l'extrema magror d'una ionqui amb sida que amb prou feines se sabia el paper i que en acabar la funció encara se n'anava a buscar-se la vida per algunes cantonades del barri xino. De fet, allò havia acabat fatal; alguns deien que el grup de teatre pagava la pena perquè era l'únic que incorporava una zombie real i, des de feia unes quantes setmanes, l'havien substituïda per una caixera de supermercat que sempre havia aspirat a trobar el seu moment de glòria damunt de l'escenari i que, com a mínim, tenia molta millor presència que la ionqui que l'havia palmat.

En Ravelo els pagava deu mil peles per cada funció, que es repartien equitativament: dues mil per a cada intèrpret i dues mil per al director. També deixava una botella de Soberano a disposició de la companyia. Al principi, els la donava després de l'actuació, però amb el temps havia après que era igual, ho feien

igual de bé o de malament si sortien a escena sobris o borratxos i, de vegades, quan ho feien borratxos la cosa millorava i tot. De tota la companyia només se salvava en Daniel, que era l'únic que no bevia i ara n'Helena, que semblava bona al·lota. En Ravelo no sabia gaire bé què hi feia aquella noia amb aquella colla de desgraciats. A ells dos els regalava una Coca-cola cada dia que hi havia funció. Des que el bar oferia aquells espectacles en directe, cada vespre de bolo omplia: feia cinquanta o seixanta sopars més les copes de després i guanyava amb escreix la inversió que pagava. L'única cosa que a en Ravelo li sabia greu era que el pare no pogués viure aquell èxit empresarial, ell, que s'havia deixat mitja vida i tota la ronyonada pujant aquell bar a còpia d'aguantar borratxos de cap de setmana i borratxos professionals i de fer menús de diari a preu de proletariat urbà.

En Miguelito el Corto tragueja de l'ampolla i pensa que és una sort que tots els altres sempre arribin justos, així pot fotre's els dos primers *tantos* ell sol. Com que li han quedat algunes monedes de les propines que va arreplegar, encara prova sort a la màquina escurabutxaques. Hi fot dues monedes de vint duros i avui deu ser el seu dia perquè la màquina li ha escopit mil virolles, festa grossa ves per on.

El Mustang Ranch es vanta de ser el bordell més gran d'Europa, i com que no hi ha ningú que ho pugui comprovar, la publicitat ha colat. Sigui com sigui, és un bordell enorme, una inversió molt ben feta i una manera perquè l'alcalde i alguns regidors de l'ajuntament de Palma, que estan mig arruïnats, tornin a tenir les arque plenes o que com a mínim els vicis no els costin diners.

En Josep Barrachina és un dels més beneficiats de la participació en l'accionariat del macrobordell. Ocupa el càrrec de regidor de Turisme, el de Cultura i, sobretot, el que més el motiva, el de president de l'empresa funerària municipal. Ha descobert que això del cementeri és una feina ideal que li permet viatjar a fires ben curioses, molt millors que les turístiques, perquè a les de turisme ha de treballar, no és debades que ell és el regidor de turisme del que s'entesta a anomenar, ningú no sap per què, la capital turística de la Mediterrània.

Ara està reunit amb l'alcalde, Jacint Foix, en un dels despatxos del Mustang Ranch. Falta una hora perquè obrin i es fumen uns bons pursos que al regidor li envien des de Cuba alguns amics hotelers. En Barrachina havia estat director d'uns quants hotels a Palma i alguns dels nois joves que havia format ara dirigeixen hotels al Carib gràcies a les seves recomanacions i no s'obliden d'ell.

—Alcalde, tu ja saps que jo per tu faria el que fos, però per poc que puguis m'has de treure la regidoria de cultura.

—I ara què putes passa? Si és una maria, ben agraïda.

—És que tota aquesta colla d'artistes, músics i escriptors no fan res més que demanar i demanar doblers i jo no entenc res de lo que fan. I, a més, encara hi ha un problema afegit.

—Quin?

—Que tots són una colla de rojos, de maricons, i de separatistes, cagon judes, cristineta puta.

—Idò, que et pensaves, que hi ha molta gent que en sàpiga, d'escriure, de pintar o de fer música i que sigui des nostros? Noltros mos dedicam a fer doblers, i aquesta colla de vagos i maleantes a gastar-los, però són temps nous i els hem de tenir contents, hem de fer veure que som moderns i liberals i que mos agraden aquestes coses.

—Però és que jo no els puc sofrir.

—Mira, saps què farem?

—No en tenc ni idea, però a mi m'has d'alliberar d'això. Jo amb turisme ja me defens, que conec tothom, i això de sa funerària és collonut. M'agrada anar-hi i quedar a berenar amb ets homos i pensar en ses obres d'ampliació. Saps què fan els molt putes?

—No.

—Guarden ses fiambres i ses coques-coles i ses cerveses dins sa nevera on tenim es mort i així tot està ben fresquet. I no tenen cap mania, en ser hora de dinar o de berenar, van, obren sa nevera i els és igual si està ocupada o no.

—Es teus collons.

—Que sí, alcalde, has de venir un dia a berenar amb noltros, en conten cada una que t'esbutzes de riure, però digues, digues, què haves pensat per alliberar-me de cultura?

—No t'alliberaré, continuaràs sent es regidor, però te posaré un assessor. Un tipo d'esquerres. Tu el deixes que faci lo que vulgui i li dones pasta i ell que faci i desfaci i t'oblides de tot. Això sí, per Sant Sebastià vull que continuï havent-hi el concert de Los 40 Principales, que a ses meves nebodes els encanta.

—Això està fet, alcalde, no saps quin pes me lleves de damunt. Té, un altre puro per a celebrar-ho, però aquest millor el mos fumam després d'haver revisat el personal, te pareix?

—Ai, que me pareix que hem posat sa geneta a guardar ses gallines, que diuen a ca meva...

—I això que vol dir?

—Vol dir, Barrachina, que no sé si és bona idea posar un putero d'amo d'un puticlub.

* * * *

L'alcalde, Jacint Foix, ha guanyat dues eleccions seguides amb majoria absoluta gràcies a poques coses: un carisma que el fa ser una mica el padrí que tothom voldria a casa seva i una llibreta negra i un bolígraf que sempre du a sobre. Cada vegada que un ciutadà li ve amb un problema concret l'apunta a la seva llibreta i, si té solució, envia a demanar el seu home de confiança, el Pep Ferrer, perquè ho arregli. Si hi ha un carrer que fa un mes que no té llum, el Ferrer envia la brigada i aquella mateixa nit hi ha una lluminària de cal Déu; que si Emaya fa temps que no posa contenidors nous a un altre carrer i els que hi ha fan pudor, en un grapat d'hores els veïns podrien menjar damunt del contenidor nou. I així, a còpia de fer la vida més fàcil als seus ciutadans, l'alcalde va guanyant majories i prestigi al partit. Tot això ho va aprendre de don Gabriel Canyelles, que tot i ser més jove que ell, era el seu mentor polític. I és que un home capaç de menjar arròs brut i porcella a tres llocs diferents en plena campanya electoral no podia deixar de ser un gran president per a les Illes Balears, tot i que l'alcalde Foix ha de reconèixer que cada vegada que li parlen d'haver d'anar a una trobada de batlles fora de Mallorca li peguen els set mals del món. Què putes se li ha perdut a ell a Menorca o a Eivissa? I a Eivissa encara mira, que hi ha algunes disco-

teques i que, si les coses van bé, els companys el duen a una casa discreta de Santa Eulàlia del Riu on per vint-i-cinc mil pessetes pot boixar amb les millors gogós de les discoteques eivissenques, però a Menorca ni això. Menorca és un avorriment total, per molt que per fer-te una gràcia i per medrar dins el partit et duguin a menjar una caldereta de llagosta a Fornells i et diguin que la taula on seus és la mateixa del Rei. Illes Balears, ves quina collonada, si tothom sap que el món es divideix entre Mallorca i fora Mallorca.

En Barrachina en té cada una... però sí, haurà de pensar a posar algú a Cultura, perquè si deixa la regidoria a les mans d'aquell ca de bou tot se'n pot anar a la merda i, de moment, el necessita tenir fermat ben curt a l'empresa funerària municipal, que hi ha un parell de negocis en marxa que no poden sortir malament i en què tots dos estan ficats fins a les celles. I després hi ha això del puto quadre que té la Niña i que es veu que el vol tot Déu. És clar que, si ell el pogués tenir també, se li haurien acabat els problemes. Ara no li queda més remei que fer negocis amb la gitana i els seus esbirros, si vol que hi hagi suficient coca al Mustang Ranch com perquè tothom vagi empalmat tota la nit, aguantant la jornada laboral i la caixa no deixi de registrar doblers. Sí, definitivament la necessita i necessita en Barrachina per guardar-la en una tomba

buida de Son Tril·lo i per traslladar-la fins al Mustang un cop per setmana en un cotxe de morts, un dels pocs cotxes que la policia no registra mai i el mateix que fan servir per dur els diners fins al poblat, que sempre passa desapercebut. Amb tanta epidèmia de sobredosis de cavall, a ningú no li estranya un cotxe de morts en un poblat gitano envaït per ionquis que semblen més zombis que no pas persones.